

Elizabeth Hoyt

A SÖTÉTSÉG HERCEGE

Romantikus *Regények*

Együttműködő partnerünk:

Randivonal
Ahol komoly kapcsolatok születnek

Elizabeth Hoyt

A SÖTÉTSÉG
HERCEGE

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Duke of Midnight

Copyright © 2013 by Nancy M. Finney
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Hungarian translation © Nagy Nikoletta

© General Press Könyvkiadó, 2016

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
NAGY NIKOLETTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 643 921 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZALA BOGLÁRKA
Készült 20 nyomdai ív terjedelemben

Első fejezet

Sok történetet meséltem már, de egy sem volt oly különös, mint Herla királyé...

Herla király legendája*

*Anglia, London
1740 július*

Artemis Greaves nem tartotta magát végképp hitehagyott embernek, de amikor az álarcos alak felbukkant a holdfényes sikátorban, hogy szembeszálljon azzal a három huligánnal, akik már amúgy is fenyegették őt és az unokahúgát, még szorosabban markolta meg a csizmájába rejtett kést.

Jobb félni, mint megijedni.

Az illető nagydarab volt, és harlekinjelmezt viselt – fekete-vörös rombuszmintás nadrágot és tunikát, fekete, hosszú szárú csizmát, széles, lógó karimájú kalapot és fekete álarcot aránytalanul túlméretezett orral. A harlekinek elvileg bohócok – ártatlan komédiások –, de a sötét sikátorban senki nem nevetett. A harlekin olyan halálos mozdulattal emelkedett fel guggolásból, amelynek eleganciájától Artemisnek elakadt a lélegzete. Az alak olyan volt, mint egy nagymacska – vad és minden részvét nélküli –, és ahogy a ragadozók támadásában, az övében sem volt nyoma tétovaságnak.

* Herla király legendája a regény történetével párhuzamosan folytatódik.
– A szerk.

Nekirontott a három férfinak. Artemis csak nézte, még mindig térden állva, keze a csizmájába rejtett kis késen. Még sosem látott senkit így küzdeni: valamiféle brutális kecsességgel. Egyszerre két kard hasított át az árnyakon, emberi szemmel követhetetlen gyorsasággal.

A három férfiből az első a földre rogyott, kábán és mozdulatlanul terült el. A vérző alak kezei közül Artemis unokahúga, Lady Penelope Chadwicke nyöszörögve kászálódott ki. A második támadó karja döfésre lendült, ám az álarcos kitért előle, kinyújtott lábával elgáncsolta ellenfelét, a földre taszította, majd ádázul arcon rúgta. Ezután felegyenesedett, és máris lecsapott a harmadik támadóra. A kardja markolatával halántékon vágta, és a férfi tompa puffanással ért földet.

Artemis kiszáradt torokkal nyelt egyet.

A mocskos kis mellékutcában ekkor mélységes csend lett, az omladozó épületek mintha réges-régi rosszindulattal tornyosultak volna fölé mindkét oldalról. Az álarcos sarkon fordult, és még csak nem is szedte gyorsabban a levegőt. A csizmája sarka megcsikordult a macskaköveken, és Penelopere pillantott, aki még mindig a falnak lapulva zokogott félelmében.

Azután a fejét némán Artemis felé fordította.

Artemis vett egy mély lélegzetet, amint tekintete találkozott a baljós álarc mögött csillogó hideg szempárral.

Egyszer régen úgy gondolta, a legtöbb ember jó. Hogy isten vigyáz rá, és ha ő jó és becsületes, és mindig felajánlja valakinek az utolsó szelet málnatortát, akkor még ha történnek is szomorú dolgok, végül minden a lehető legjobban alakul. Ám ez már régen volt. Még azelőtt, hogy elveszítette volna a családját és a férfit, aki azt állította, hogy az életénél is jobban szereti. Mielőtt szeretett fivérért ártatlanul bebörtönözték volna Bedlamban. Még mielőtt olyan nyomorúságosan elkeseredett és magányos lett volna, hogy a hála és a megkönnyebbülés csalt könnyeket a szemébe, amikor felajánlottak neki egy társalkodónői állást buta kis unokahúga mellett.

Azelőtt Artemis hálálkodva borult volna ennek a komor jelmezes figurának a nyakába, amiért a kellő pillanatban megmentette őket.

Most azonban összeszűkül szemmel figyelte az álarcos alakot, és azon tűnődött, vajon miért sietett a férfi két, St. Giles veszélyes utcáin éjfélkor bóklászó, magányos nő segítségére.

Artemis összerezzen.

Talán valóban hitehagyott lett egy kissé.

A férfi két ruganyos lépést tett felé, és megállt előtte. Artemis látta, hogy az az átható tekintet a szájalmas kis kést markoló kézről az arcára vándorol. Az álarcos széles szája megrándult. Vajon az elfojtott nevetéstől? A bosszúságtól? A szájalomtól? Artemis nem hitte, hogy az utóbbiról lenne szó, de biztosan nem tudta volna megmondani – pedig különös módon erre vágyott. Valamiért úgy érezte, számít, hogy ez az idegen mit gondol róla – és persze az is, hogy mit szándékozik tenni vele.

A férfi, tekintetét még mindig Artemisre szegezve, visszacsúsztatta rövid kardját a hüvelyébe, a fogával lehúzta a bal kezűjét, és a kezét a nő felé nyújtotta.

Artemis a felkínált kézre pillantott, és felfigyelt az arany tompa villanására a kisujjon, majd tenyerét a férfiéba fektette. Érezte az álarcos kezének melegét, ahogy az szorosan megmarkolta, és felsegítette a földről. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy ha Artemis néhány centiméterrel előrébb hajol, ajkával végigsimitotta volna a férfi torkát. Látta, ahogy lüktet a vér az ereiben, erősen és biztosan, majd felpillantott. Az idegen félrebillentett fejjel állt, mintha vizsgálgatta volna őt – mintha valaminek a nyomát kereste volna az arcán.

Artemis szóra nyitotta a száját, hogy feltegyen egy kérdést.

Ekkor ugrott neki Penelope az idegen hátának. A félelemtől félőrülten, sikítva és teljesen hasztalanul ütlegelte a férfi széles vállát.

Az álarcos természetesen nem maradt tétlen: elengedte Artemis kezét, megfordult, és karját felemelve eltolta magától Penelopet. De még mielőtt megtehetette volna, Artemis szorosabbra kulcsolta az ujjait a férfi kezén. Ösztönösen cselekedett, máskülönben bizonyára nem próbálta volna meg visszatartani. Ahogy az álarcos ujjai kicsúsztak az övéi közül, valami Artemis tenyerébe pottyant.

Az idegen ezután félretolta Penelopet, és gyors, könnyű lépetekkel eltűnt a mellékutcában.

Penelope lihegett, a haja félig kibomlott, csinos arcán egy karcolás éktelenkedett.

– Meg is ölhetett volna bennünket!

– Tessék? – kérdezett vissza Artemis, és elfordította a tekintetét az utcasarokról, ahol az álarcos alak eltűnt.

– A St. Giles-i kísértet volt – közölte Penelope. – Nem ismered fel? Azt mondják, lányrabló és hidegvérű gyilkos!

– Ahhoz képest elég sokat segített – felelte Artemis, és lehajolt, hogy felvegye a lámpást. Akkor tette le, amikor az útonállók felbukkantak a sikátorban. Szerencsére senki nem borította fel a verekedés során. Artemis meglepődve látta, hogy a lámpás fénye megremeg. Reszketett a keze. Vett egy mély levegőt, hogy lecsillapodjon. Az idegesség nem segít, ha élve ki akarnak kerülni St. Gilesből.

Felpillantott, és meglátta Penelope sértődött arckifejezését.

– De nagyon bátran megvédtél – tette hozzá sietve.

Penelope arca felderült.

– Ugye? Elkergettem egy veszedelmes gazfickót! Ez sokkal jobb, mint éjfélkor meginni egy bögre gint St. Gilesban. Lord Featherstone biztosan le lesz nyugózva.

Artemis az égre emelte a tekintetét, és gyorsan visszafordult abba az irányba, ahonnan jöttek. Lord Featherstone az az ember, akire ebben a pillanatban a legkevésbé szívesen gondolt a világon. Ez a kellemetlen társasági alak volt az, aki rávette Penelopet, hogy belemenjen ebbe az őrült fogadásba, azaz eljöjjön éjfélkor St. Gilesba, vegyen egy bádögbrényi gint, és megigya. Lord Featherstone miatt majdnem megölték őket – vagy valami ennél is szörnyűbb történhetett volna.

És még mindig nem jutottak ki St. Gilesból.

Bár ne akart volna Penelope olyan eltökélten merész lenni – micsoda utálatos szó –, csak hogy magára vonja egy bizonyos herceg figyelmét. Akkor talán nem ugratta volna be Lord Featherstone a nevetséges kihívásával. Artemis megcsóválta a fejét, és figyelmesen nézett szét, miközben kisietett a sikátorból, és rátért a St. Gilest behálózó kis utcák tömkelegének egyikére. Az utcácska közepén futó kanálist eldugaszolta valami förtelmes do-

log, és Artemis gondosan ügyelt arra, hogy még véletlenül se tévedjen arra a tekintete, ahogy elhaladt mellette. Penelope elcsendesedett, és szinte jámboran követte az unokanővérét. Görnyedt hátú, sötét alak lépett ki az egyik rogyadozó házból. Artemis ugrásra készen megtorpant, ám az ismeretlen nő vagy férfi elinalt, amint meglátta őket.

Artemis mégsem lélegzett fel, amíg be nem fordultak a sarkon, és meg nem pillantották Penelope hintáját, amely egy szélesebb utcában várt rájuk.

– Ő, hát itt vagyunk – jelentette ki Penelope, mintha csak egy könnyed sétáról tértek volna vissza a Bond Streetről. – Ez elég izgalmas volt, nem igaz?

Artemis hitetlenkedő pillantást vetett az unokahúgára, de hirtelen valamilyen mozgásra figyelt fel az utca túloldalán álló épület tetején. Egy atlétatermetű, várakozó alak lapult ott. Artemis megtorpant. Az illető gúnyos üdvözlétképpen a kalapja széléhez emelte a kezét.

Artemis megborzongott.

– Artemis? – szólt rá Penelope, aki időközben fellépett a hintó lépcsőjére.

– Jövök már, kuzin – fordította el a tekintetét erre ő a baljós figuráról.

Felkapaszkodott a hintóra, és feszülten elhelyezkedett az indigókék plüssborítású ülésen. Követte őket. De miért? Azért, hogy megtudja, kicsodák? Vagy a jó szándék vezérelte, meg akart győződni arról, hogy épségben visszaérnek a hintóhoz?

Ostobaság, korholta magát. Semmi értelme romantikus ábrándokba feledkeznie. Kétkedett abban, hogy egy olyan alak, mint a St. Giles-i kísértet különösképpen a szíven viselné két boldon nőszemély biztonságát. Bizonyára jó oka volt arra, hogy kövesse őket.

– Alig várom, hogy elmeséljem Wakefield hercegének a ma esti kalandomat – zavarta meg Penelope az unokanővére gondolatait. – Lefogadom, hogy borzasztóan meglepődik majd.

– Hm... – hümmögött Artemis semmitmondóan. Penelope nagyon szép volt, de vajon akad-e férfi, aki elvenne egy olyan tyúk-

eszű nőt, aki fogadásból bemerészkedett St. Gilesba, és aztán remek tréfának gondolja az egészet? Penelope módszere, amellyel fel kívánta hívni magára a herceg figyelmét, legalábbis meggondolatlanság, ha nem egyenesen örültség. Artemis szíve egy pillanatra elszorult az unokahúga iránt érzett szájalomtól.

Ugyanakkor Penelope Anglia egyik leggazdagabb örökösnoje. Sok minden felett szemet lehet hunyni egy valóságos aranybánya kedvéért. Penelope hollófekete hajával, tejfehér bőrével és ibolyakék szemével ráadásul az egyik legszebb nőnek számított Londonban, és sok férfit nem túlzottan érdekel, milyen személyiség lakozik egy ilyen csinos külső mögött.

Artemis halkan felsóhajtott, és hagyta, hogy az unokahúga lelkes fecsegése elszongítsa. Jobban oda kellene figyelnie. Az ő sorsa könyörtelenül egybefonódott Penelope sorsával, hiszen vele tart majd, bármely házba és családba házasodik is be.

Kivéve, ha Penelope az esküvője után nem tart majd igényt társalkodónőre.

Artemis ujjai összezárultak a tárgy körül, amelyet a St. Giles-i kísértet hagyott a tenyerében. Vetett rá egy pillantást a hintó lámpásának fényében, mielőtt beszállt volna. Vörös ékköves arany pecsétgyűrű volt. Hüvelykujjával szórakozottan végigsimított a megkopott kövön. Nagyon réginek tűnt. És mintha erővel bírt volna. Ez igen érdekes.

Ilyen gyűrűt leginkább egy arisztokrata visel.

Maximus Batten, Wakefield hercege úgy ébredt, ahogy minden reggel: a kudarc keserű ízével a szájában.

Egy pillanatig még csukott szemmel feküdt nagy, baldachinos ágyán, és megpróbálta lenyelni a torkában összegyűlt epét, miközben a szeme előtt véres vízben úszó sötét hajfürtök képe lebegett. Kinyújtotta a jobb karját, és megérintette az éjjeliszekrényen álló lelakatolt ládát. Ebben voltak a nyaklánc hosszú évek során küzdelmesen összegyűjtött smaragd függői. Ám a nyaklánc nem volt teljes, és a férfi kezdte azt gondolni, talán soha nem is lesz az. A kudarc szégyene egy életen át nyomja majd a lelkét.

És most ismét kudarcot vallott. Megmozdította a bal kezét, és szokatlanul könnyűnek érezte. Előző éjjel valahol St. Gilesban elveszítette az apja gyűrűjét – az ősei gyűrűjét. Újabb vétek került fel megbocsáthatatlan bűneinek lajstromára.

Óvatosan kinyújtózott, és elhessegette magától ezeket a gondolatokat, hogy fel tudjon kelni, és tegye a kötelességét. Tompa fájdalmat érzett a jobb térdében, és valami nem volt rendben a bal vállával sem. Nem volt túl jó bőrben, ahhoz képest, hogy még csak a harmincharmadik életévét taposta.

Craven, az inasa elfordult a ruhásszekrénytől.

– Jó reggelt, kegyelmes uram!

Maximus némán biccentett, és a takarót félrehajtva kikelt az ágyból, és ahogy volt, anyaszült meztelenül, alig észrevehetően sántikálva a márványborítású öltözőasztalhoz lépett. Már várt rá egy lavór meleg víz. Miközben az arcát szappanozta, a lavór mellett megjelent a borotva is, amelyet Craven frissen élezett meg.

– Lady Phoebevel és Miss Picklewooddal reggelizik ma, uram? – érdeklődött Craven.

Maximus összevont szemöldökkel pillantott az öltözőszekrényen álló aranykeretes tükörbe, és felemelte az állát, ahogy a pengét a nyakához illesztette. Legifjabb húga, Phoebe csupán húszéves volt. Amikor Hero, a másik húga évekkal ezelőtt férjhez ment, Maximus úgy döntött, a Wakefield-házba költözteti Phoebet és kuzinjukat, Bathilda Picklewoodot. Örült, hogy szem előtt vannak, de az, hogy egy fedél alatt élt a két nővel – még ha ez a fedél olyan fényűző volt is, mint a Wakefield-ház –, néha akadályozta egyéb tevékenységeiben.

– Nem, ma nem – jelentette ki, és azzal lehúzta a borostát az álláról. – Kérj elnézést a nevemben a húgomtól és Bathilda néneemtől!

– Igen, kegyelmes uram.

Maximus látta a tükörben, hogy az inasa néma rosszállással vonja fel a szemöldökét, mielőtt visszatér a ruhásszekrényhez. A herceg nem sok embertől túrta el, hogy – akár némán is – rendreutasítsa, de Craven különleges eset volt. Mielőtt Maximus a hercegi cím elnyerésekor megörökölte, az apja inasa volt tizenöt évig.

Craven arca hosszúkás volt, és a szája két oldalán futó függőleges vonalak meg a szeme lefelé konyuló külső sarka még jobban megnyújtotta. Jóval ötven fölött járhatott, de az ábrázata alapján nem lehetett megbecsülni a korát; harminc és hetven között akárhány éves lehetett. Biztos, hogy Craven ugyanígy fog kinézni akkor is, amikor Maximus reszketeg, kopasz öregember lesz.

Maximus horkantott magában egyet, és a borotvát egy porcelántál széléhez ütögetve leverte a pengéről a borostával teli szappanhabot. Mögötte Craven eközben kikészítette az alsóneműt, a harisnyát, egy fekete inget, a mellényt és a térdnadrágot. Maximus felé fordult, és miután az utolsó adag habot is lehúzta az arcáról, egy nedves kendővel megtörülközött.

– Megvan az információ? – kérdezte, miközben felöltötte az alsóneműt.

– Igen, kegyelmes uram. – Craven leöblítette a borotvát, gondosan megtörölgette a finom pengét, majd elhelyezte egy bارسonybélésű dobozban, de olyan áhitattal, mintha egy szent valamely ereklyéje volna.

– És?

Craven megköszörülte a torkát, mintha versmondásra készülne a király színe előtt.

– Brightmore grófjának pénzügyi helyzete, amennyire meg tudtam állapítani, meglehetősen rózsás. Két yorkshire-i birtokán kívül, amelyekhez szántóföld is tartozik, van három működő szénbányája West Riding tartományban, egy vaskohója Sheffieldben, és nemrégiben vásárolt részesedést a Kelet-indiai Társaságban. Év elején nyitott egy negyedik szénbányát, és ezzel felhalmozott némi adósságot, de a bánya termelése kedvezőnek tűnik. Ez az adósság megítélésem szerint elhanyagolható.

Maximus hümmögött, és belebújt a nadrágjába.

Craven így folytatta:

– Ami a gróf lányát, Lady Penelope Chadwicke-et illeti, köztudomású, hogy Lord Brightmore tekintélyes summát tervez vele adni, ha megházasodik.

Maximus cinikusan felhúzta a szemöldökét.

– Pontos számot is tudunk?

– Igen, kegyelmes uram. – Craven előhúzott a zsebéből egy kis noteszt, megnyálazta a hüvelykujját, és lapozgatni kezdett. A noteszlapra pillantva felolvasott egy akkora számot, hogy Maximus kételkedni kezdett inasa nyomozótehetségében.

– Te jó ég! Biztos vagy ebben?

Craven halvány rosszállással nézett rá.

– A gróf ügyvédjének első titkárától származik az értesülésem. Meglehetősen megkeseredett úriember, aki nem bírja az italt.

– Ó! – Maximus helyreigazította a nyakkendőjét, és belebújt a mellényébe. – Akkor már csak maga Lady Penelope maradt hátra.

– Így is van. – Craven eltette a noteszét, és az ajkát lebiggyesztve a mennyezetre emelte a tekintetét. – Lady Penelope Chadwicke huszonnégy esztendő, és az apja egyetlen élő leszármazottja. Előrehaladott hajadonsága ellenére nem szenved hiányt kérésekben, és úgy tűnik, csak azért nincs még férjnél, mert... Nos, mert szokatlanul magas elvárásokat támaszt az úriember kiválasztásában.

– Válogatós.

Craven összerendezte a nyers kijelentés hallatán.

– Olybá tűnik, kegyelmes uram.

Maximus bólintott, és kinyitotta a hálószoba ajtaját.

– Odalent folytatjuk.

– Igen, uram. – Craven magához vett egy gyertyát, és meggyújtotta a kandalló lángjánál.

A herceg hálószobája széles folyosóra nyílt. Balra volt a Wakefield-ház elülső frontja és a pompás lépcső, amely a közös helyiségekhez vezetett.

Maximus azonban jobbra fordult, Cravennel a nyomában. Erre volt a cselédlépcső és egyéb, nem közös célra szolgáló szobák. Benyitott egy ajtón, amelynek a borítása beleolvadt a folyosóéba, és lecsattogott a csupasz lépcsőn. Elhaladt a konyhába vezető ajtó előtt, és még egy szinttel lejjebb ment; itt egy egyszerű faajtó állta útjukat. Maximus kulcsot vett elő a mellénye zsebéből, hogy kinyissa. Újabb lépcső fogadta őket, ám ez kőből volt, és olyan régi lehetett, hogy a lépcsőfokok közepének ívén meglátszott, hogy sok láb koptatta az idők során. Maximus elindult lefelé, Craven pedig sorra meggyújtotta a kőfal mélyedéseibe dugott gyertyákat.

Maximus előrehajolt, hogy elférjen egy alacsony boltív alatt, és megállt egy kövezett kis helyiségben. A gyertya fénye megreszketett a réges-régi falon. Itt-ott kőbe vésett alakok voltak láthatóak: szimbólumok és kezdetleges emberábrázolások. Maximus erősen kétkelkedett abban, hogy a kereszténység korában születtek volna. A szemközti falból egy ősrégi, megfeketedett faajtó nyílt, Maximus ezt is kinyitotta, és belépett rajta.

Az ajtó egy hosszú pincébe nyílt. A meglepően magas mennyezet bordás boltozatát kisebb díszkövek borították. Vaskos oszlopok sorakoztak végig a pince hosszában, durván faragott oszlopfőkkel. Maximus apja és nagyapja borospincének használta a titkos helyiséget, de a herceg nem lett volna meglepve, ha kiderül, hogy eredetileg valamilyen ősi, pogány istenség szentélyének épült.

Craven becsukta maga mögött az ajtót, és Maximus elkezdte lefejtetni magáról a mellényt. Időpocsékolásnak tűnt minden reggel felöltözni, majd öt perc múlva újra levetkőzni, de egy herceg sosem mutatkozik rendetlen külsővel; még akkor sem, ha ki sem lép a házból.

Craven megköszörülte a torkát.

– Folytasd! – mormolta Maximus anélkül, hogy megfordult volna. Egy szál alsóneműben állva felpillantott a mennyezetre, ahol egymástól egyenlőtlen távolságra kőbe süllyesztett vaskarikák sorakoztak.

– Lady Penelopet tartják jelenleg az egyik legszebb nőnek a társaságban – darálta Craven.

Maximus felugrott, és megkapaszkodott az egyik támoszlopban. Lábujjait megvetette egy résben, és feljebb küzdötte magát, hogy megkapaszkodjon egy keskeny vájatban, amelyről tudta, hogy ott van valahol a feje felett. Nyögve húzódkodott fel a legközelebb eső mennyezeti vasgyűrűhöz.

– Csupán tavaly két gróf és egy külföldi hercegecske udvarolt neki.

– Szűz? – A gyűrű egy hajszállal túl volt a kartávolságon, és nem véletlenül. Egyes reggeleken Maximus elátkozta ezt a döntést. Előrenyújtott karral elrugaszkodott az oszlopról. Ha nem éri el a gyűrűt, a földet érés nagyon, nagyon fájdalmas lesz.

De az egyik kezével sikerült elkapnia. A vállizmai húzódtak, ahogy testsúlya átlendítette a következő gyűrűhöz. Majd a következőhöz.

– Szinte bizonyosan, kegyelmes uram – hangzott letről Craven válasza. Maximus könnyedén lendült egyik gyűrűtől a másikig, egészen a tágas helyiség végéig, majd vissza. – Bár a hölgyre jellemző némi szertelenség, a körültekintés fontosságával azért, úgy tűnik, tisztában van.

Maximus felhorkant, ahogy elkapta a következő gyűrűt. Ez egy kicsit közelebb volt az előzőhöz, mint a többi, és a férfi most a kettő között csüngött. A két karja széles V betűt formázott a feje fölött. Már érezte a melegséget a vállában és a karjában. Lefeszítette a lábfejét. Lassan, sietség nélkül felemelte a lábát, egészen addig, amíg a lábfeje szinte a mennyezetet érte.

Mélyeket lélegzett, és kitartotta a mozdulatot. A karja remegni kezdett.

– A tegnap éjjel történeteket nem nevezném körültekintésnek.

– Meglehet – ismerte el Craven, rosszul leplezett megrökönyödéssel. – Ebben a tekintetben arról tudok beszámolni, hogy bár Lady Penelope jártas a kézimunkában, a táncban, a rajzolásban, és játszik csembalón, de egyik területen sem tartják kiemelkedő tehetségnek. Szellemi képességeit sem tartják túlságosan nagyra azok, akik közelebbről ismerik őt. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy a hölgy értelmi képességeivel komoly gondok lennének, csupán azt, hogy... öhm...

– Buta liba.

Craven diplomatikusan hümmögött, és a mennyezetet bámulta.

Maximus kiegyenesedett, elengedte a két gyűrűt, és puhán talpra érkezett. Egy alacsony padhoz lépett, amelyen különböző méretű ágyúgolyók sorakoztak. Kiválasztott egyet, amely pontosan belesimult a tenyerébe. A vállához emelte, futásnak eredt, majd az ágyúgolyót a pince végében kifejezetten erre a célra feltornyozott szalmabálák közé hajította. Az ágyúgolyó áthatolt a szalmán, és tompa csendüléssel a pince kőfalának ütközött.

– Szép dobás, kegyelmes uram! – Craven egy halovány mosolyt is megengedett magának, miközben Maximus visszakoco-

gott. A mosoly különös, komikus hatást keltett gyászos ábrázatán.
– A szalmabálák kétségkívül le vannak fegyverezve.

– Craven! – Maximus elfojtott egy mosolyt. Wakefield hercege volt, és senki az égvilágon nem nevetet rajta; még ő maga sem.

Felkapott még egy ólomgolyót.

– Igen, igen. – Az inas megköszörülte a torkát. – Összefoglalva tehát: Lady Penelope nagyon gazdag, nagyon szép, nagyon divatos és életvidám, ám nem rendelkezik különösebb intelligenciával és... ööö... túlélőösztönnel. Kihúzzam a listáról, kegyelmes uram?

– Ne! – Maximus megismételte az iménti gyakorlatot, ezúttal egy másik ágyúgolyóval. Egy kőszilánk pattant le a falról. Maximus magában megjegyezte, hogy le kell még hoznia szalmát.

Amikor megfordult, látta, hogy Craven zavartan néz rá.

– De kegyelmességed nem csak a busás hozományt, a nemesi származást és a szépséget nézi egy menyasszonyban!

Maximus szúrós pillantást vetett az inasára. Ezt már egyszer megtárgyalták. Craven éppen most sorolta fel egy jövődöbéli hitves legfontosabb tulajdonságait. A józan ész – illetve annak hiánya – sehol nem szerepelt a listán.

Egy pillanatra megjelent előtte egy tiszta, szürke szempár és egy eltökélt női arc. Miss Greaves kést hozott magával St. Gilesba múlt éjszaka; jól látta, ahogy a fém kivillant a csizmája szárából. Ráadásul nagyon úgy tűnt, hogy a nő kész lett volna használni. Akkor is, és most is fellobbant Maximusban a csodálat lángja. Hány nő van az ismeretségi körében, aki valaha ilyen elszánt bátorságról tett tanúbizonytságot?

Maximus elhessegette ezeket a léha gondolatokat, és újra a megoldandó feladatra összpontosított. Az apja meghalt érte, és ő adózni fog az emlékének azzal, hogy a legalkalmasabb jelöltet teszi meg hercegnejévé.

– Ismered a véleményem. Lady Penelope tökéletes parti Wakefield hercege számára.

Maximus felvett még egy ágyúgolyót, és elengedte a füle mellett Craven halk megjegyzését.

– És az ön számára?